

ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ (της Κατερίνας Αγγελιδάκη)

✘ Ξέρω επιστήμονες σε πολιτιστικούς φορείς, που εξαναγκάζονται σε παραίτηση με χίλια δυο εξευτελιστικά τερτίπια. Ξέρω υπαλλήλους με μηδενικά προσόντα που ακόμα και σήμερα κατέχουν μόνιμες θέσεις στον χώρο του πολιτισμού. Ξέρω ηθοποιούς που δουλεύουν εξαντλητικό ωράριο σε φωτοτυπάδικα, οι οποίοι θα έβγαζαν μάτι στην Επίδαυρο, αν οι κρατικές σκηές μας είχαν την τόλμη να ανεβάσουν τα στάνταρ όσων πληρώνουν με δημόσιο χρήμα. Ξέρω ζωγράφους τόσο καλούς, που έξω θα ήταν ανάρπαστοι, να διδάσκουν σχέδιο στα σχολεία.

Ξέρω συγγραφείς χωρίς καθόλου εισόδημα που γράφουν αληθινή λογοτεχνία χωρίς να τους αναγνωρίζει κανένας. Ξέρω ανθρώπους με διδακτορικά από σπουδαία ιδρύματα να μην πηγαίνουν ούτε για καφέ γιατί δεν έχουν να τον πληρώσουν. Ξέρω πνευματικούς ανθρώπους που είναι στα αζήτητα, ενώ κάποιοι άλλοι, μονίμως οι ίδιοι, εξακολουθούν να θεωρούνται ως οι φωστήρες της πατρίδας. Ξέρω, επίσης, ότι η παρέα των διαπλεκόμενων, ημιμαθών και μετριότατων, που επί χρόνια πιάνει τον χώρο σπουδαίων ανθρώπων, δεν αισθάνεται καλά τελευταία. Γιατί; Διότι βλέπει ότι το οχυρό «μπάζει» πλέον νερά, ό,τι ήταν να μασήσει το μάσησε και της έχει μείνει μόνο το καύκαλο.

Οι κροκόδειλοι του πολιτισμού που περνιούνται ως η πνευματική ελίτ αυτής της χώρας χύνουν τα δάκρυά τους κρυφίως. Τα περασμένα μεγαλεία και οι τεμενάδες τελειώνουν μαζί με τις κάθε λογής «ευγένειες», που κατάντησαν η χαρά του κάθε ατάλαντου, ο οποίος περιμένει εντιμότητα μόνο από τους άλλους, πάντα προς όφελός του και ποτέ προς όφελος της τέχνης που υπηρετεί. Βαρέθηκα πια τα χλιαρά, τις κλίκες, τις ταμπέλες, τους αυτιστικούς που ανεβάζουν ρεπερτόριο, τους λογοκλόπους, τους μέτριους που περνιούνται για πνευματικοί κολοσσοί, τις γερασμένες φίρμες που ενώ «πατώνουν» βγαίνουν και πάλι στον αφρό. Ελάχιστοι άνθρωποι στην Ελλάδα διαθέτουν τόσο εκτόπισμα

κουλτούρας ώστε να το διοχετεύσουν και στους άλλους.

Οι περισσότεροι μπλοφάρουν παριστάνοντας τους πρωτοπόρους μεταμοντερνιστές, τα ιδιοφυή «τέρατα» της τέχνης, τους οικουμενικούς, τους παγκόσμιους καλλιτέχνες. Η παρτίδα, όμως, (και η πατρίδα) δεν σώζεται με μπλόφες. Σώζεται κυρίως από αυτούς που αξίζουν κι αν μην τους ξέρει κανένας. Ο φάκελος κουλτούρα και πολιτισμός στην Ελλάδα είναι χειρότερος κι απ' το Κυπριακό. Και θέλει χρόνο μέχρι να ανοίξει διάπλατος, να δούμε ποιος είναι ποιος και να ξημερώσει μια άσπρη μέρα.

Πηγή/φωτό: Το Ποντίκι